

DOKOŘÁN

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

**PROSINEC
2011
CENA 15,- Kč**

Městské divadlo Brno

stává se mi to v okamžicích, kdy se, a nejenom v naší zemi, různými shodami okolností ocitám v zapadlých, nehostinných i odpudivých čtvrtích velkých měst. Vždyť to takhle „hnusné“ nemohlo být vždycky! A i když dobře vím, že přirozeně vedle „paláců“ existovaly „slumy“, stejně si představuju, jak to v těch dnes hrozných místech muselo být kdysi krásné, když tu vše bylo nové, či zánovní a lidská péče tu jednou provždy neopadla, když tu kvetly stromy, květiny a v zimě pak vše krásně dýchalo pod peřinou sněhu a čistě oblečené děti odcházely z provoněných štědrovečerních domovů za doprovodu rodičů na půlnoční...

Jak se to mohlo stát? Jo, někde mi přijde i logické, když kdysi krásnou a klidnou čtvrt nemilosrdně profala dálnice, tramvajové koleje nebo cesta, která zabrala i místo pro chodníky. Příkladem budiž jedna z nejkrásnějších divadelních budov na světě: Státní opera v centru Prahy. Kdysi stála v parku a tekla tam potok! Dnes z jedné strany oblutná budova parlamentu, z druhé odpudivé garáže a aby toho nebylo dost – zezadu i zepředu divadla ona slavná pražská magistála, vrchol arogance naší současné civilizace! Zde stojí za to vzpomenout na plány města Vídně v období rakouského mocnářství, kdy ještě ulice plně nezokupovaly automobily. Zcela vážně se tehdy zamýšleli nad tím, kam umístit nové stavby stájí pro koně a kam seníky a další sklady s krmením, protože dobře tušili, že při dalším růstu počtu obyvatel města bude nutno zabezpečit jejich dopravu a jak jinak, než koňmi...

Při návštěvách Francie, Itálie či Švýcarska si nelze nevšimnout, že tamní obyvatelé žijí i ve 200 a více let starých domech. Jako by způsob jejich bydlení neodvisel od novosti jejich obydlí. A tak si vzpomínám na řadu svých známých a přátel, kteří v iluzi, že jejich život dosáhne vyšší úrovně, stavěli si nové „vilky“ a „domky“ a „sídla“ a věnovali tomu veškeré své úsilí přímé i nepřímé, aby, až když dosáhli kýženého okamžiku a do svého „paláce snů“ přestěhovali sebe i své nejbližší, zjistili, že to nebyl skutečný smysl a cíl jejich života a rychle po svém nastěhování do nových podmínek začali zehrat na své osobní vztahy a brzy následovaly úteky a rozvodry. To ony 200 a více let staré domy (ve Francii, Itálii a Švýcarsku...) po generace kultivované, nebyly cílem, nýbrž prostředkem života té nejvzácnější lidské komunity, které se odnepaměti říká rodina. A proto si s lítostí prohlížím ty devastované městské čtvrti, které by dle mého naivního názoru měly být plně zbourány a přestavěny PRO LIDI, abychom i v nich, blízko centra, mohli nalézat svůj šťastný a plnohodnotný život.

Při četbě science fiction a fantasy literatury si můžu společně s jejími autory představovat náš současný „betonový svět“ bez energií (nafty, elektřiny atd.), který je proměňován přírodou do svého původního stavu, a tak se o to více hrozím z toho, jak nakládáme s prostředím, které obýváme. I proto mě snad dohánějí dvě pravdy, které bych si měl stále uvědomovat a připomínat si je: „Nahý jsem přišel na svět a nahý jej budu opouštět,“ zní ta prvá a vede mě k tomu, abych se soustředil na to, co je kolem mě krásné a nebažil po tom, co je čirou iluzí a co mě nakonec nemusí naplnit duševní spokojeností... A pak, nad vším, co žijeme, generacemi tesáno nad hlavní brány měst, nad portály kostelů, vetkáváno do slunečních i jiných hodin – upozornění na to nejpodstatnější: Hōra ruit! – (hodina se rýtí!; čas kvapí; čas rychle ubíhá...). Mám ve své kanceláři hodiny a přál jsem si je takové, jejichž vteřinová ručička neposkakuje z čárky na čárku a nedává mi tak iluzi, že se čas „pozastavuje“, že „poskakuje“ a že je tedy „zastavitelný“, že „počká“, budeme-li jenom trochu šikovní... Ta moje vteřinová ručička krájí čas obdobně, jako když sledujete na po fázích snímaném filmu proces růstu, zrání i hnití nějakého ovocného plodu.

Jsmo zde jenom na návštěvě a čas běží, a právě proto je tak důležitá schopnost objevovat krásu i těch nejpustlejších míst a touha je vrátit k životu, neboť i ona místa ať jakkoliv odpudivá či strašná, nás svou materií tak jako tak stejně přežijí. Kamkoliv vejde me mezi lidské příbytky, i ty opuštěné, žili lidé a slavili tam své svátky. A byli šťastni ne pro honosnost svých obydlí, nýbrž pro vztahy, které v nich kvetly. Máme co kultivovat jak s těmi staveními, která nazýváme obydlími, tak i v těch stavbách lidského těla a ducha...

Krásné svátky vánoční, ať jste kdekoliv, kde se vám líbí, avšak hlavně s těmi, které milujete, Vám přeje za všechny své kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

Charleyova teta

LEGENDÁRNÍ KOMEDII UVÁDÍME VE DNECH
28. a 29. PROSINCE 2011 v 18.00 HOD.

*Lenka Janíková,
Igor Ondříček*

*Radka Coufalová, Alan Novotný, Petr Štěpán,
Pavla Vitázková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák*

*Igor Ondříček,
Josef Jurásek*

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Foto: Jef Kratochvíl

T. R. Field Básník a pes

Čínský mudrc Lao Ce,
vzpomínaje na otce,
v zamyšlení špatně šláp
a na psi lejno nabod se.

Nyní radši Lao Ce
nevzpomíná na otce
a má pro jistotu brejle
na nose i na botce.

Čas vše mění i časy k vítězství on vede
pravdu, což sto věků bludných hodlalo,
zvrtné doba. Sám svobody kdo hoden,
svobodu zná vážit každou, ten kdo
do pout jímá otroky, sám je otrok.

Ján Kollár

(29. července 1793 Mošovce – 24. ledna
1852 Vídeň) básník, jazykovědec, historik,
osobnost českého národního obrození.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

JEKYLL A HYDE

REŽIE PETR GAZDÍK

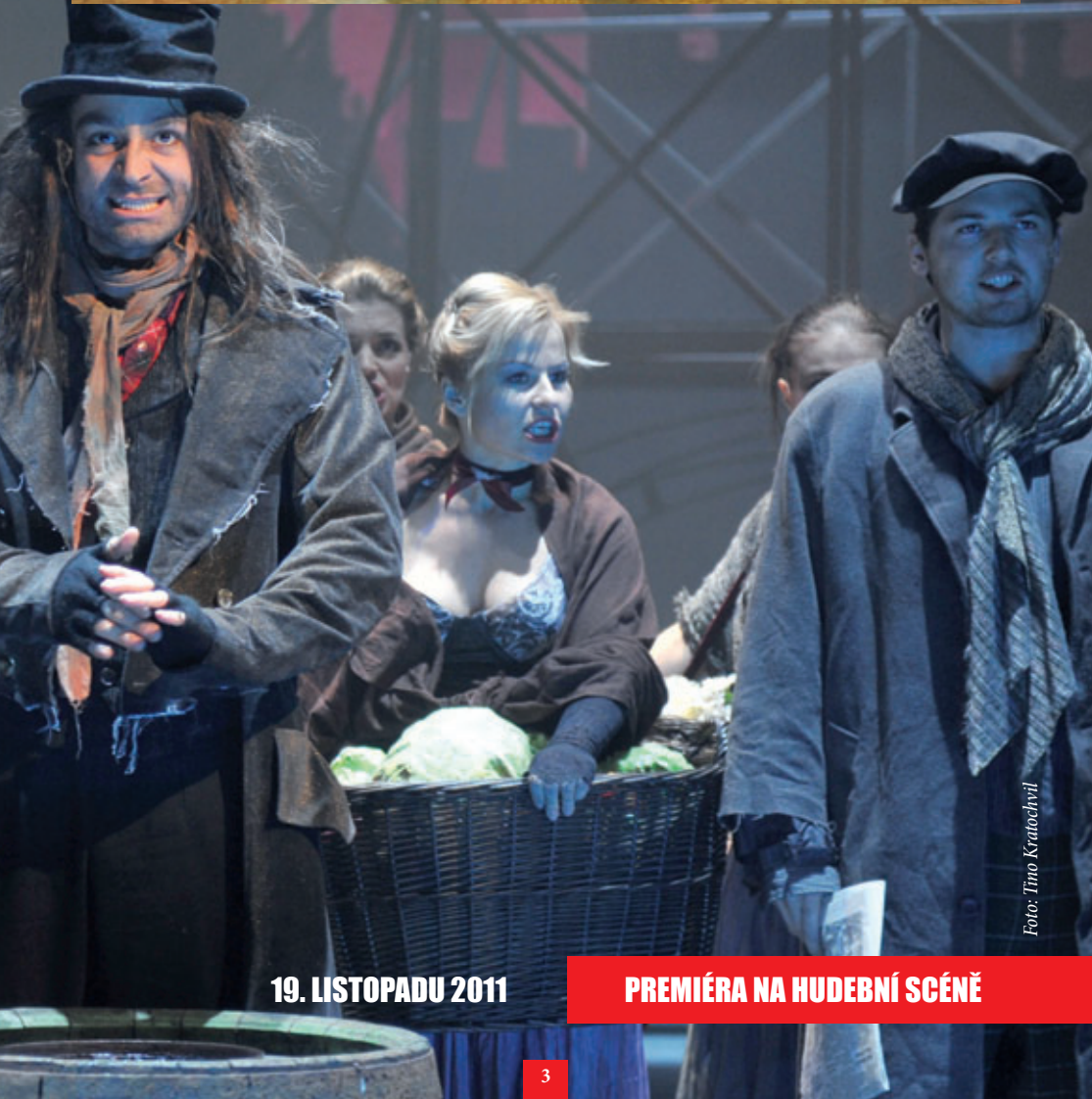

Foto: Tino Kratochvíl

19. LISTOPADU 2011

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

LELKOVÁNÍ JIŘINY VESELÉ

S VIKTOREM SKÁLOU

Je to jako bych se vrátil domů z nějaké mise, posteskl si Viktor Skála po říjnové premiéře *Výkřiků do tmy*. Takový rozjezd sezony jako letos už dlouho neabsolvoval: zahájení patřilo náročnému *Mojžíšovi*, kde ztvárnil roli egyptského vládce, vzápětí přišly neméně vysilující již zmíněné *Výkřiky do tmy*, v nichž dokonce herci mluví v duetech či kvartetech. Ale rozhodně si nestěžují, dodal.

Vládce v Mojžíšovi a Pet ve Výkřicích do tmy jsou vlastně dvě protichůdné role – lidové divadlo proti příběhu ze současnosti, který staví hlavně na textu. Která práce ti vyhovovala víc, dá-li se to říct?

Práce na obou představeních, ať na *Mojžíšovi* nebo na *Výkřicích do tmy*, byla moc fajn. Vždy se sešly bezvadné tvůrčí party. Ale musím vlastně říci, že co se týká samotné herecké práce na představení *Výkřiků do tmy*, tak se tam sešla přímo „tvůrčí úderka“, překonávajíc humorem a pohodou všechna časová protivenství. Takže jsme všechno statečně překonali a s úsměvem na rtech jsme zvítězili. Ještě jsem zapomněl podotknout, že z hereckého hlediska byla práce na postavě Peta ve *Výkřicích do tmy* samozřejmě zajímavější než role Krále Faraóna v *Mojžíšovi*.

S Erikem Pardusem
v komedii *Kumšt*,
režie: Zdeněk Černín

vzdory nejistotám, protože divadlo je věc krásná, smysluplná a radostná. Na rozdíl od politického mlna nás obklopujícího.

Dušíčky klepou na dveře a s nimi pochmurný, podzimní čas. Jak zvládáš nástup zimy, netrpíš depresemi z nedostatku slunečního svitu?

Nejraději relaxuji s knihou sám

Ono se to vlastně moc srovnávat nedá, neboť role Peta je psychologická, kdežto role Faraóna je prvoplánovější, zkrátka je zlej, zlej, zlej, pak je smutnej a zase zlej.

Viděl jsi něco zajímavého v poslední době u konkurence v jiném divadle?

No, v tomto případě kovářovic kobyla chodí bosa. Dva měsíce byly prázdniny a pak jsem od 24. srpna až do 22. října pořad zkoušel a k tomu stále hraju, takže zhlédnout něco jiného, nota bene v jiném divadle, je zcela nemožné. Vidím to tak, že v prosinci bych snad mohl mít šanci něco vidět.

A co zajímavého je u vás v divadle?

Pořád něco. Například se řeší, zda plánovaná kanalizace pro město Brno a s tím související retenční nádrže nám neodčerpají tolik finančních prostředků, abychom ve stejné kvalitě a při zachování stejného počtu představení stále dokázali diváky těšit tak, jak doposud. Ale přesto zkusíme a hrajeme jako diví, na-

Ten čas zvládám fantasticky, dny se krátí, tma se prodlužuje. Mlhy se objevujíce a plynouce halí město pod své řásné závoje vzdechů a jakoby volaly: „Pomni, člověče, dušíčky se blíží, nejsme tady napořád!“ A již v dále vycítuji Mikuláše a snažím se být hodný, aby mi čert nezabránil být o Vánocích s Ježíškem.

Tvá nejstarší dcera se potatila (konečně i pomamila) a studuje na konzervatoři herectví. Máte z její volby radost nebo naopak?

Ale ano, baví ji to a to je hlavní.

A jakým je teď divákem – dívá se na tebe kritičtěji nebo spíše mírněji?

Je divákem pozorným a vstřícným, protože sama na sobě poznává, jak je to někdy náročné a kolik úsilí to stojí. Na rozdíl od některých divadelních kritiků, kteří o tom nevědí ni zbla. Zkrátka více chválí než kritizuje, neboť má divadlo ráda.

Patříš k hercům, kteří slepě čekají na instrukce režiséra nebo spíš přicházíš s vlastním pojetím a nápady?

Čekám na instrukce režiséra ve smyslu vyloužení situací, abych v duchu dané poetiky přiložil ruku k dílu s vlastními nápady, a tak se sám na sobě přesvědčil, jestli je to blbost, či nikoliv.

Čtyři děti, vytížení v divadle – jak nejráději relaxuješ?

Nejráději relaxuji s knihou sám, v lese sám nebo při tenise na své části dvorce sám s raketou.

Relaxem mnohých herců bývá vaření. Vaříš rád?

Já bych tak rád vařil, kdybych něco uměl vařit.

Říká se, že po sedmi letech má člověk změnit firmu – platí to i u divadla?

Pokud divadlo funguje, a ono je to jenom

o lidech, tak není důvod měnit působiště ani po třiceti letech. A u nás to zatím funguje báječně.

Ty jsi si zkusil i život bez divadla – proč to nešlo?

Divadlo je věc živoucí, stále v pohybu a fungující, a i když si s někým nepadnete přímo do oka, každému záleží na co nejlepším výsledku. Proto jsem se vrátil.

Čím bys chtěl být, kdybys nebyl herec?

Chtěl bych být: kovář, sklář, tesař, dřevorubec, bubeník, malíř, cestovatel, horal apod.

Co ti v poslední době udělalo největší radost?

Zkoušení hry *Výkřiky do tmy*.

Kdy ses naposledy pořádně zasmál?

Při zkoušení *Výkřiků do tmy* jsem se tak často smál, a nejen já, že jsem se cítil jak při „úsměvech ve dne“.

Foto: jef Kratochvíl

*V inscenaci Výkřiky do tmy,
režie: Stanislav Moša*

William Shakespeare Zkrocení zlé ženy

aneb v pořadí již dvanáctá
SILVESTRPARTY v Městském divadle Brno

legendární komedie
o lásce v různých podobách

Městské divadlo Brno

SILVESTR 2011

31.12. 2011 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2012)

Příklad Jiří Jozek Režie Stano Slovák V hlavních rolích Radka Coufalová a Martin Havelka

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:
k tanci a poslechu hraje Orchester Městského divadla Brno | cimbálová muzika Václava Kovička | oldies diskotéka Jindry Eliáše
večerem bude provázet Marcela Vandrová
několik hodin pestrého raoutového občerstvení se skvělými nápoji | slavnostní přítelkyně a půlnocí na jevišti (vše v ceně vstupenky)

Cena: 2.512,- Kč

Předproje vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 12, 602 00 Brno
tel.: 533 316 419
e-mail: komercni@mdb.cz

HOSTEM DOMA

MARTA PROKOPOVÁ

ZPÍVAT ZAČALA MARTA V KAPELE

Je nejmladší členkou zdejšího hereckého souboru, ještě mladší prý je některý z jejich mužských kolegů. Vystudovala činoherní herectví na brněnské konzervatoři, přitom zvládá také náročné muzikálové role, tou dosud největší byla Markéta Lazarová. Připouští, že kdyby neměla předchozí pěveckou průpravu, měla by to složitější. Marta Prokopová má přítele z branže, jejich společnou zálibou je sledování kvalitních filmů, na vdavky nepomýšlí, miluje jazz. Její bývalí spolužáci z konzervatoře se divadlu nevěnují, ale když se v posledním ročníku dověděli, že Marta hraje v Městském, dobírali si ji. Tam jsi skončila, v tom komerčním divadle?, ptali se ne zrovna moudře. A Marta hezky odpovíděla: skončit nemusím, ale jako začátek je to dost dobré. Jako se začátečníci jsem s ní ovšem nemluvil. Vzpomeňte její role děvčete v muzikálu *Jánošík aneb Na skle malované*, na její *Nanny v Mozartovi!* a na řadu dalších. Lelkovali jsme u dobrého kapučína v divadelní restauraci Nekonečno.

Necítíte jako handicap, že nemáte vysokou školu?

Když jsem byla ve 4. ročníku konzervatoře, nevzali mě na JAMU ani na DAMU. Na jednu stranu mě to mrzelo, na druhou stranu jsem už hrála v divadle. Dnes vím, že pro mě byla větší herecká škola hrát v divadle než další čtyři roky nehrát a studovat. Nevím, jestli je to handicap, ale vidím, že lidi, kteří přicházejí z vysokých škol, se mnohdy neumí pohybovat v divadelním prostředí. V tom jsem proti nim napřed. A v jednotlivých věcech musí člověk potom sám na sobě pracovat, například ve zpěvu.

Jak a kde jste se zdokonalila ve zpěvu vy, jestliže jste vystudovala činoherní herectví?

Na konzervatoři skutečně byla hlavním předmětem činohra, k tomu hodiny zpěvu a pohybu, ale o hodně méně oproti herectví. To jsme měli třikrát v týdnu po čtyřech hodinách a zpěv třeba jen dvakrát za týden po hodině. Já jsem od malička zpívala v kapele, kde hrával i táta. Základy zpěvu mám z rodiny. Kdybych opravdu přišla na konzervatoř jako nepopsaný list, nebyla bych tam, kde jsem.

V jaké roli jste absolvovala?

Byla jsem Amandou ve *Skleněném zvěřinci* Tennesseeho Williamse, je to hra jen pro pět lidí. Všichni mladí, jen asi čtyřiceti- či pětá-

čtyřicetiletá Amanda je matkou dvou dětí. A já ve svých dvaceti ji hrála! Byl to nezvyklý úkol, ze začátku jsem vůbec nevěděla jak na to, ale paní profesorka Ludmila Slancová, matka Zuzany Slavíkové, mě docela dobře navedla. Původně jsem chtěla hrát Amandinu dceru, ale volba zralé ženy padla na mě. Představení mělo tenkrát velký úspěch.

Inklinevala jste k divadlu už jako malá?

Nebyla jsem hned vyhraněná k herectví, nijak zvlášť jsem na sebe neupozorňovala, byla jsem velmi pokorným dítětem. Máma vyučuje hru na klavír, já jsem se též učila, jenže u ničeho dlouho nevydržím. Kromě zpěvu jsem ještě tancovala, ale vše bylo vlastně dohromady. Zatímco sestra se intenzivně věnovala klavíru, bratr saxofonu, já se věnovala jednomu a záhy něčemu jinému. Tak mě rodiče přihlásili do dramatického kroužku na tehdejší lidové škole umění, oba tam učili. Byla jsem tam spokojená a jednou jsem se přihlásila na talentové zkoušky na konzervatoř. Skončila jsem asi druhá pod čarou, podala jsem odvolání a nakonec jsem se nějakým štěstím, nebo nedopatřením či omylem na školu dostala. Byli jsme v ročníku čtyři holky a jeden kluk, divadlo ale dělám jen já.

Nechcete se vrátit ke klavíru?

Už jsem o tom přemýšlela, dokonce jsem si i ostříhala nehty (*smích*). Od svých šesti let jsem hrála klavíru, dokonce jsem získala druhé místo v nějaké krajské soutěži. Ano, jsou chvíle, kdy si potřebuju něco zahrát. Mám doma sonáty i sonatiny, říkála jsem si, že bych možná mohla procvičit, osvěžit paměť. Písníčky si zahraju, ale technika prstíků moc není.

Jsou nějaké role pro herce hrajícího na klavír, kromě hry Amadeus Petera Shaffera?

*V Opatii
s Věrou Kadlecovou
a Evelínou Kachlírůvou*

Moc těch rolí není, hraje se třeba v naší inscenaci *Škola základ života*.

Když jsme u Mozarta, připomeňme i vaši roli Nanny v rockovém muzikálu Sylvestera Levaye Mozart! Vykřičník je součástí názvu, nesignalizuje žádnou výstřednost vaší postavy.

Nanny byla Mozartovou starší sestrou, měli mezi sebou velmi úzký vztah. I když v libretu Michaela Kunzeho najdeme nějaké těžce čitelné momenty, ve skutečnosti je spojovala silná vazba. Byla mu oporou i při sporech s otcem a když stál Wolfgang před nějakým rozhodnutím, byla mu rádcem.

Jak se vám Nanny hraje? Stále ještě je na repertoáru.

Není to nijak velká role, přesto se Nanny v průběhu představení stále objevuje. Hraje se mi velmi dobře, je to pěkná hudba i zpívání.

Je to náročná role?

Komplikovaná je tam jedna písnička, pracovní jí říkáme Zelnák. Odehrává se na tržišti, kolem sebe mám asi pět holek a každá něco nabízí, povídáme si. Nebylo úplně snadné se to naučit a nastudovat. Celkově však Nanny není pěvecky příliš náročná, je spíše vypravěčská.

Co byste jako skutečná Nanny vytkla bratrovi Wolfgangu Amadeovi?

Mně připadne, že byl hodně nezodpovědný. Vůči své práci a asi i vůči lidem kolem sebe, byl takový do větru. To je pro něj typické.

Jak vnímáte Mozartovu hudbu?

Když jsem byla malá a hrála na klavír, setkávala jsem se s různými jeho klavírními skladbami. Jsou velice těžké a náročné na techniku. Dnes bych už od Mozarta asi nic nezahrála, ale když se to zvládne, je to velmi líbezná hudba.

Přes své mládí jste odehrála řadu rolí, která vám nejvíce přirostla k srdci?

Nejvíce vzpomínám na svoji velkou roli Markétu Lazarovou, byla mně blízká hudbou, horší to bylo se složitou Vančurovou češtinou. Velice ráda vzpomínám na děvče v *Jánošíkovi*, byl to jiný styl hudby – jazz rock. Ráda hraji Cosettu v *Bídnicích*, je to úplně jiné zpívání. Dosavadní nejtěžší rolí pro mě je Crystal v muzikálu *Kvitek z horroru*. Hodně zpívání v triu, já zpívám nejvyšší soprány. Pro mne je to srdcová záležitost, hudba je strašně moc dobrá, kvalitní. Letos už hrát nebudeme, tak snad příští rok, protože diváci byli nadšení. A samozřejmě nemohu vynechat muzi-

kál *Probuzení jara*, kde jsem jedním z děvčat. Hráli jsme nedávno před zaplněným hledištěm a byl to opět velký úspěch. Říká se, že je to nejlepší muzikál v tomto divadle. Máme k němu zvláštní vztah. Je pro nás herce a zpěváky citovou záležitostí, všichni jsme po představení emočně vyčerpání, vyšťavení.

Náš rozhovor probíhá v době přípravy na další muzikál ze světové literatury, Jekyll a Hyde autorů Franka Wildhorna a Lesslieho Bricusse. Prozradte něco o své roli Nellie.

Bylo to pro mne dosud neznámé dílo, přiznám se, že jsem ani nevěděla, o čem to je, novelu Roberta Louise Stevensona jsem neznala. V nevelké roli Nellie, kamarádky jedné z hlavních postav Lucy Harrisové, se střídáme s Janou Musilovou. Původně měla být Nellie bordelmamá, ale když se na mě podíváte, copak můžu hrát někoho takového?! Nakonec z ní tedy udělali bližší kamarádku Lucy. Máme spolu krásný duet, pan Caspar Richter říká, že je to jeho nejoblíbenější písnička. Z nahrávek tohoto muzikálu na světových scénách jsem viděla z internetu jen pár záznamů vytržených scén. Svoji písničku jsem si pustila v němčině, angličtině i v korejštině. V češtině je to ale úplně jinak.

Caspara Richtera, významného rakouského dirigenta a svého času také šéfdirigenta Filharmonie Brno, nyní označují hráči orchestru opery Národního divadla Brno za poněkud přísneho. Ve vašem divadle teď vede hudební nastudování Jekylla a Hyda.

Jak se vám s ním pracuje?

Vím, co se o něm v opeře, kde nyní působí, říká. Vzpomínám si, když jsme s ním u nás pracovali na *Mozartovi!*, že se mu nelíbil náš zpěv. Přesněji řečeno text, přebásněný Michaelem Prostějovským, podle Richtera neodpovídal někde notovému zápisu. Nakonec jsme se dohodli, v textu se provedly jen maličké změny. Pokud vím, začal se pan Richter učit česky, aby se v Brně lépe domluvil a porozuměl českému jazyku ve spojitosti s hudbou. Při nastudování *Jekylla a Hyda* jsem se s ním ještě nesetkala.

Banální otázka – máte svůj herecký idol a nějakou vysněnou roli?

Netypická odpověď, žádnou vlastně nemám. Nejsem vyhraněná, nemám žádný nejoblíbenější film, zpěvačku, herečku. Nemám ani vysněnou roli a ani ambice, beru, co přijde.

Tak řekněte něco o svém příteli...

V úvodu píšete o našem společném zájmu

o film, říkáme, že jsme filmaři. Vydržíme se dívat každý večer, když máme volno. Momentálně je ale můj přítel v Praze, s naším panem ředitelem pracují na muzikálu *Chicago*.

Máte ještě jiné záliby než filmy?

Před nedávkem jsem dokončila masérský kurz, ze záliby masíruju své kolegy. Děláním taky ruční práce, daří se mi pěkné dárky. A miluji salsu, na kurz mě přivedl můj kama-

rád a kolega Radek Novotný. Temperamentní tanec se mi hned zalíbil natolik, že jsem si domů nastěhovala jejího vyučujícího – jsme spolu už tři a půl roku. Salsu už tolik netančíme, ale nedávno jsme si zašli na salsový večer do jednoho brněnského klubu a oprášili zapomenuté figury. Nedám taky dopustit na jógu, před časem mi pomohla od bolesti zad.

Jan Trojan, foto: jef Kratochvíl

Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení Činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

www.mdb.cz

LUBOŠ MAREČEK – V OSLNĚNÍ

ZDENĚK JUNÁK

ŠEDESÁTKA A ŠTĚSTÍ NA LIDI

Tvoří jednu z nezaměnitelných tváří Městského divadla Brno. Zdeňka Junáka přinesl na svět Mikuláš právě před šedesáti lety. Bylo to 6. prosince v Kroměříži. Dobrosrdečný Moravský Slovák a kumštýř, kterého si díky jeho neokázalému a poctivému hraní s nikým nespletete, končí šestou dekádu svého života dobře naladěný. A tak i naše povídání se neslo v uvolněné a příjemné náladě. Ostatně vldnost a laskavost tohoto muže, jehož skráně ani dnes nešediví a který si rád vychutná dobré doutníky, je opravdu pověstná. Neptal jsem se ho banálně po receptu na životní optimismus a spokojenost. A přece v našem dialogu vzlínala témata, která ten jeho pocit životní stability zřejmě utvořila. Tři desetiletí miluje svoji manželku a zdá se, že okouzlení partnerkou nepolevuje. Na divadle vyznává dochvilnost, pracovitost a perfektní mluvu. Má rád dobrý mok, ale i pohled na pěkné ženské...

Naše povídání začalo vzájemným notováním si o vysokém krevním tlaku. Pohled na mladá děvčata je potom asi docela nebezpečný?

Já byl před několika lety u lékaře. Ptal se mně kolik piju. Já tenkrát miloval bílé nebarvené panáky: vodku, slivovici, gin... Přiznal jsem čtyři panáky denně a také moje oblíbené doutníčky. Zděsil se a změřil mi tlak, byl přílišný. Snažil jsem se mu vysvětlit, že přes den nepiju a že pár skleniček po dlouhém dni v klubu nebo doma se ženou jsou vlastně relaxace. Zakázal mi to. Srdce i játra patří mezi orgány, které se naštěstí dobře regenerují. Nu a já to dodržel a tlak se upravil. Prášky na něj mi však zůstaly.

Jedno úsloví říká, že kdo nepije a nekouří nežije děle, ale jenom mu to delší připadá... Souhlasí takový milovník života jako vy s tímto tvrzením?

Já už jsem jinde. Nedávno mi náhle zemřel můj dobrý kamarád a majitel Středověké krémy Richard Hošek na mozkovou mrtvici. Muž 48 let, který v životě nekouřil a nepil. Aktivní sportovec. Myslím, že je nutno v jistém věku dělat jenom vše v rozumné míře. To je celé tajemství.

Smrt je součástí života, ale my se sešli k vašemu stále ještě pozemskému jubileu. Tak mi raději radostně popište celý harmonogram oslav těchto ctihodných narozenin...

Celé si to do ruky vzala moje žena Irenka.

Oslavy zaberou jistě několik dnů. Hlavním dnem je však 10. prosinec. Pan ředitel Moša mi věnoval představení *Škola základ života*. To mi vyhovuje víc než kdybych dělal třeba *Šumaře na střese*, kde mám hlavní roli. Já bych si ten den chtěl užít a ne jej odedřít. Líbí se mi oslavy zpěváků populární hudby, kdy oslavenci sedí v přední řadě a ti ostatní na jevišti jim zpívají jejich písničky. *Škola základ života* je ale rozverně představení, které mám rád a vše navíc začne už o půl čtvrté. My se potom s přáteli skulíme dolů do divadelního baru.

Kolik gratulantů čekáte?

To se vždy ukáže, jak moc jste v kolektivu oblíben. Pro jistotu jsem si zadal celou restauraci Nekonečno a ještě i divadelní klub. Napsal jsem ženě koho bych rád pozval a ona je obvolala. Nebude ani vystupovat kapela, s níž hraju, tedy Vlnařští romantici. Všichni se prostě budou svobodně bavit a pít, rozmlouvat a nikdo nebude povinně poslouchat muziku, která se líbí mně. Ale všechny pozvat ani nemohu. Jsem členem Bolkovy jednáctky, patřím k Dobrovolným hasičům v Deblíně, byl jsem dlouho v Mahenově činohře a po Uherském Hradišti také běhá spousta mých přátel...

V roce, na jehož závěr jubilujete, zemřeli významní herci jako Ladislav Lakomý, Karel Janský, Erik Pardus či Jaroslav Dufek...

Byli věkově rozrůznění, ale dá se říci, že vy nyní reprezentujete tu nejodrostlejší generaci, které třímá prapor aktivního divadelního života. Nemáte logicky pocit nějaké větší odpovědnosti či přímo dějinné tíhy?

Takovou tíhu necítím. (smích) Je nás tady v divadle na nesení toho praporu dost: Lára Kolář, Karel Mišurec nebo třeba Josef Jurásek. Je pravda, že jsem nyní v souboru čtvrtý nejstarší. Je také pravda, že když mi mladí režiséři třeba na jevišti předepíší kleknutí na kolena, tak už počítají s tím, že ke mně musí postavit někoho, kdo mne z těch kolen zvedne.

Původní barva vlasů bez jediné šediny, dobře živený a tvář skoro bez vrásek... Vy teda nejste zrovna prototyp šedesátníka! Víte o tom?

Exteriér možná vypadá ještě schůdně, ale interiér už je na pochodu a potřebuje občas rekonstrukci. Právě kvůli roli profesora Lejsala mi režisérka Hanka Burešová přikázala, abych si nechal narůst vlasy, protože ve třicá-

*V muzikálu
Šumař na střeše,
režie: Pavel Fieber*

tých letech v učitelských sborech nepanovala móda zcela vystříhaných hlav. Profesori nebyli holohlavi pokud nemuseli. Vystříhal jsem se před lety kvůli *Othellovi* a potom mi to zůstalo v *Četnických humoreskách*. Lidé si zvykli až tak, že mi nyní říkají, zda jsem si nechal narůst vousy. Ty mám odjakživa, jen mi k nim nyní přibýly i vlasy. Šediví mi ale právě jenom bíbr, u nás v rodině na stříbrné vlasy moc nedochází.

Pojďme od toho exteriéru i dovnitř. Jaká je optika šedesátiletého chlapa, když nemyslím brýle?

Někdy si říkám, že už bych se měl začít chovat jako šedesátník. Já nejsem moc konfliktní povaha a snad i proto jsem v kolektivu mladších oblíben. Oni mne za to zvou. Třeba na pokojové večírky, když jsme někdy na zájezdě. O prázdninách jsem jel s mými mladými kolegy na prázdninovou tour po malých pivovarech. Zatím mi asi stále nejde chovat se přiměřeně svému věku.

Nicméně v šedesáti už musíte mít i jakýsi nadhled, vidění souvislostí a schopnost komparace. Vysvětlím, kam mířím: „...Dnešní mladí kolegové neumí číst a neumí jednat slovy. Bojí se pauz a důrazů. A to samé platí i na jevišti. Herecvi by mělo být výrazné, diváci by měli vědět, co si která postava myslí.“ Toto jste prohlásil do tisku. Rozvedme a nazvěme chybování dnešní mladé herecké generace...

Já začínal na JAMU v roce 1970 plný moravismů. Pan profesor Krátký mi tehdy na škole

řekl: než budeš Zdeňku dělat piruety, musíš se naučit krok sun krok. Ve tvém případě je to především mluva. Když budeš mluvit jako čuně, poneseš si to s sebou i na jeviště. Velkou průpravou nám ke správnému mluvení byla také výuka melodramu a uměleckého přednesu, který vedle rádia a dabingu dělám vlastně dodnes.

Je vůbec možné uchovat si čistotu jazyka a hygienu řeči v době, kdy vše kolem bourají televizní pořady typu Ano, šéfe!, šílená čeština ve všech těch šou o hledání talentů, Superstar a Big Brother...

Měl by si to ohlídat režisér. Stanko Slovák mne nabádá, abych i tyto jazykové poznámky říkal klidně mladým. Navíc ani v muzikálu, který tady u nás hodně děláme, špatnou výslovnost nepřekryjí porty. Zvukař přidá či ubere tón, ale rozhodně neodstraní špatné sykavky a z hlásky Té neudělá Dé...

Můžeme tedy na tomto místě vydat jakýsi návodný vzkaz, jak si Zdeněk Junák udržuje hygienu řeči a výslovnosti?

Já hodně čtu a nahlas. Svoji ženě čtu nahlas, třeba na dovolené jí předčítám z mnoha knížek. Při zkoušení slyším o spoustě užitečné doplňkové četbě, během roku ji schraňuji a ve dnech volna nahlas čtu. Pak si také libuju v časopisech jako je třeba Týden nebo Instinkt. Jo a kupuju si také Maxim a Playboy...

*V muzikálu
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

V posledních dvou jmenovaných tiskovinách je ale kladený důraz spíše na obrazové informace o nahém ženském těle...

Ale jsou tam také bezva rozhovory a spousta zajímavého čtení o životním stylu. A potom jsou někdy ty stránky i nádherné parfémované a vy ke čtení čicháte spoustu báječných olejíčků. Ale ke čtení proloženému nádhernými ženskými ňadry si kupuju také třeba Svět motorů. Nebo si zkrátka nasbírám zajímavé knihy a pak si je všechny odvezu na dovolenou. Ležíme se ženou na pláži a tam si čteme. A teď už se těším na to, jak budu číst svým vnoučatům.

Nu vraťme se ale k té vaší osudové ženě, slavíte šedesát a za pár měsíců můžete slavit nanovo. To zase půjde o třicetileté výročí svatby. Prozradíte ve dnešní době, která stálým a manželstvím posvěceným svazkům příliš nepřeje, jak na to?

Já jsem vychovaný literaturou doktora Plzáka. Ženil jsem se poměrně pozdě, krátce po třicítce a tudíž jsme nedostali od státu výhodnou novomanželskou půjčku. Samozřejmě se mi líbí ženy a někdy mám myšlenky tak černé, že se až červenám. Duši mám jako vixlajvant. Ale zpět k Irenci. My spolu dlouho před svatbou nechodili a možná i proto jsme si nevystříleli ty patrony mačkáním ruky. A navíc na jednom večírku zjistila, že umělci jsou bezvadní a pokorní lidé. A já jsem ten člověk, že když se opiju, tak zpívám a objímám celý svět, do něhož pochopitelně patří i moje žena. Kupuju jí v takových okamžicích navrch celé zlatnické krámy, květinářské prodejny a kožešnické salony. Jsem dobrosrdečný a nervu na ni, to bude asi také ten důvod. Myslel jsem si před svatbou, že mne jen tak loví a potom vytáhne drápký. Nikdy se tak nestalo. Říká se, že chlapi si vybírají manželky po vzoru svých matek. U nás bylo vždycky teplo, čisto, bezpečně, vyzehleno... Maminka nikdy do mého otce nevandrovala. A nikdy u nás nebyl hlad po penězích.

Co byste poradil svým začínajícím kolegům? Aby vzali začátek své dráhy zodpovědně do svých rukou. Aby si budovali pověst pracovníků, spolehlivých lidí. Aby si nedělali špatný kredit a říkalo se o nich, že jsou třída.

Karel Čapek říkal: Každá generace si myslí, že s ní to nejlepší odchází. Ať nejsme ale jenom kritičtí a hromovládni. Má dnešní herecká generace něco, co třeba chybělo té vaší?

Tak hlavně mají velikou výhodu v tom, že mohou cestovat a zdokonalovat se ve světových jazycích. Nijak je neomezuje cenzura. Mohou číst, co chtějí a kupovat si knihy, které chtějí. Na nás kolikrát některé knihy ani nevybyly. Technika postoupila tak strašně daleko, že informovanost je obrovská. Mají prostě obrovskou svobodu, která je nenahraditelná a která nás minula. Mají ovšem také nepoměrně větší konkurenci, každý kuchař či automechanik, který vyhraje nějakou super reality šou, chce být a stává se hercem. Protože, jak si myslí, herec nemusí umět nic.

A je to pravda?

Je to profese, pro kterou musíte mít jisté pozice, jinými slovy talent. A potřeba je také jistý druh exhibicionismu a potlačený pocit studu ukázat něco na veřejnosti. A každý herec by měl být ohebný.

Vzepřel jste se někdy nějakému režisérovi?

Jen jednou jedinkrát, když mne Zdeněk Černín požádal, abych byl v *Keanovi IV.* nahý.

Znamená to něco speciálního - narodit se na Mikuláše?

Já se narodil jako třetí a babička chtěla, abych se jmenoval po tomto svatém muži. Maminka ale byla Zdena a já nakonec dostal jméno po ní. A mikulášská nadílka, jak víme, se rozdává o den dřív. Ale maminka ji nikdy nespojovala s narozeninami. Vždy jsem dostal něco do punočochy a o den později dárek k narozeninám.

Udělejte tečku. Přání jubilanta?

Já měl vždycky štěstí na lidi. Mám rád dobré jídlo i víno, obojí bez kvalitních lidí ale nechutná. Dodnes mám v mobilu čísla, u kterých mám poznámku Nebrat. Jsou to škarohlídové, kteří by mi frkáním zcela pokazili den. Volám jim vždy později. Jinak mám ale na lidi štěstí a přál bych si, aby mi práce a právě toto štěstí vydrželo...

Foto: jef Kratochvíl

S Janou Musilovou v muzikálu Šumař na střěše, režie: Pavel Fieber

Jaroslav Žák – Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

150 LET ŠMERAL BRNO V MdB

3. LISTOPADU 2011

150
ŠMERAL
1861 2011

Akciová společnost Šmeral Brno, prakticky poslední fungující strojírenská firma v Brně, si letos připomíná 150 let od zahájení výroby. Historie novodobé „akciovky“ se váže k počátkům zakladatelů strojírenské výroby – v roce 1861 zahájila provoz tehdejší firma Ignáz Storek Ocelárna-Slévárna měkké litiny a železa. Výroční setkání vedení akciové společnosti Šmeral Brno se zaměstnanci se uskutečnilo u nás v Městském divadle 3. listopadu při představení Škola základ života. V úvodní části s přípitkem pozdravili „šmeraláky“ ing. Vladimír Novák – generální ředitel společnosti Šmeral Brno, Jiří Morávek – generální ředitel reklamní společnosti SNIP&CO jako dlouholetý partner „strojírenského oslavence“ i našeho divadla a jménem MdB v zastoupení našeho pana ředitele Petr Gazdík, umělecký šéf muzikálového souboru.

Foto: Jef Kratochvíl

Zavádíme a provozujeme
užitečné informační technologie

v organizacích.

AutoCont

William Shakespeare:
ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY
*legendární komedie o lásce
 v různých podobách*

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdychtěný Lucenzio. Smůla všech smůl – pan Baptista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právě obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvančeného, chlubitivého a světem protřelého frajírka jménem Petruccio, který tuto dražici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i věčné – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavími, a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky.“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hrův uvádíme.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Jan Apolenář, Eva Gorčicová.

KŘÍDLA 2010/2011

slavnostní vyhlášení divácké ankety

Po celou divadelní sezónu mohou příznivci Městského divadla Brno prostřednictvím anketních lístků zveřejňovaných v časopisu Dokořán hlasovat pro svého nejoblíbenějšího herce, herečku, ale také režiséra, výtvarníka, hudebního skladatele i jednotlivou inscenaci. Jeden z prosincových dnů pak v divadle už tradičně patří slavnostnímu vyhlášení výsledků divácké ankety, které nese název „Křídla“. Každý takový večer se nese ve slavnostním duchu, každý rok je jiný, neopakovatelný a doufejme, že i nezapomenutelný. Vaši oblí-

bení umělci se totiž vždy předvedou v docela jiném světle, než je všichni známe! Večer nejen plný lesku, ale také mnohých překvapení, zajímavých zážitků a vtipných gagů, je oceněním hereckých výkonů v inscenacích uplynulé sezóny a ze strany herců naopak poděkováním za přízeň diváků. Neboť světla ramp jen pomyslně oddělují dva póly, které jsou součástí jednoho světa – světa divadla, k němuž neodmyslitelně patří herci na jevišti a vy, diváci v hledišti. I večer s Křídly je tu především pro vás. *Scénář a režie:* Petr Štěpán

Alexandre Dumas, Hana Burešová,

Štěpán Otčenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Slavný historicko-dobrodružný román rozvíjející romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik, tentokrát v jevištní podobě. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýřů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi.

Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieu, který se s pomocí svých špiónů – Mylady de Winter a hraběte Rocheforta – snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýřů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýřské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace Hany Burešové a Štěpána Otčenáška je v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ivana Vaňková, Pavla Vitázková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Dušan Vitázek, Zdeněk Bureš, Robert Jícha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Vojtěch Blahuta, Aleš Slanina, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

Hudební scéna

2.12. pá 17.00	Škola základ života	zadáno
3.12. so 19.30	Škola základ života	
4.12. ne 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
5.12. po 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
6.12. út 18.00	Tři mušketýři	
7.12. st 18.00	Tři mušketýři	
8.12. čt 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
9.12. pá 18.00	Škola základ života	zadáno
10.12. so 15.30	Škola základ života	
16.12. pá 14.00	Zkrocení zlé ženy	
16.12. pá 19.30	Zkrocení zlé ženy	A5
17.12. so 19.30	Zkrocení zlé ženy	P
18.12. ne 19.30	Zkrocení zlé ženy	E7
19.12. po 19.30	Mojžíš	AB1
20.12. út 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB2
21.12. st 18.00	Křídla 2010/11	
22.12. čt 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
23.12. pá 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
27.12. út 19.30	Výkřiky do tmy	A2
28.12. st 18.00	Charleyova teta	
29.12. čt 18.00	Charleyova teta	
30.12. pá 18.00	Zkrocení zlé ženy	
31.12. so 18.00	Zkrocení zlé ženy	Slavnostní silvestrovské představení

2.12. pá 18.00	Jekyll a Hyde	
3.12. so 15.00	Jekyll a Hyde	
3.12. so 19.30	Jekyll a Hyde	
4.12. ne 18.00	Advent a andělé 2011	
6.12. út 18.00	Kráska a zvíře	zadáno
7.12. st 19.00	Kráska a zvíře	zadáno
11.12. ne 14.00	Mary Poppins	
11.12. ne 18.00	Mary Poppins	
12.12. po 18.00	Mary Poppins	
13.12. út 18.00	Mary Poppins	
14.12. st 18.00	Mary Poppins	Slavnostní 100. repríza
15.12. čt 18.00	Mary Poppins	
16.12. pá 18.00	Mary Poppins	
17.12. so 14.00	Mary Poppins	
17.12. so 18.00	Mary Poppins	
18.12. ne 14.00	Mary Poppins	
18.12. ne 18.00	Mary Poppins	
19.12. po 18.00	Mary Poppins	
20.12. út 18.00	Mary Poppins	
22.12. čt 18.00	Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12. pá 18.00	Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12. po 14.00	Mary Poppins	
26.12. po 18.00	Mary Poppins	
27.12. út 18.00	Mary Poppins	
28.12. st 18.00	Mary Poppins	
29.12. čt 18.00	Mary Poppins	
30.12. pá 18.00	Mary Poppins	
31.12. so 14.00	Mary Poppins	
31.12. so 18.00	Mary Poppins	Silvestrovské představení

Tři mušketýři

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	A1
3.1. út 19.30	Zkrocení zlé ženy	C2
4.1. st 19.30	Zkrocení zlé ženy	A3
5.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	A4
6.1. pá 19.30	Výkřiky do tmy	AB5
7.1. so 19.30	Výkřiky do tmy	A6
8.1. ne 15.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
8.1. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	A2012
9.1. po 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	M2012
10.1. út 19.30	Zkrocení zlé ženy	E2
11.1. st 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB3
12.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB4
13.1. pá 19.30	Škola základ života	zadáno
14.1. so 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB6
15.1. ne 19.30	Zkrocení zlé ženy	D
16.1. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB1
17.1. út 19.30	Oidipus král	R2012
18.1. st 19.30	Oidipus král	X2012
19.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	C4
22.1. ne 18.00	Brouk v hlavě	
23.1. po 19.30	Koločava	
24.1. út 19.30	Koločava	
25.1. st 19.30	Koločava	
26.1. čt 19.30	Výkřiky do tmy	A4
27.1. pá 19.30	Výkřiky do tmy	A5
28.1. so 19.30	Mojžíš	A6
29.1. ne 19.30	Výkřiky do tmy	E7
30.1. po 19.30	Dokonalá svatba	
31.1. út 19.30	Výkřiky do tmy	AB2

Hudební scéna

2.1. po 18.00	Mary Poppins	PPP/P18
3.1. út 18.00	Mary Poppins	PP1
6.1. pá 19.30	Ptákoviny podle Aristofana	Z/T11
7.1. so 18.00	Ptákoviny podle Aristofana	
8.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	
10.1. út 19.30	Jekyll a Hyde	
11.1. st 19.30	Jekyll a Hyde	
12.1. čt 18.00	Jekyll a Hyde	
13.1. pá 18.00	Jekyll a Hyde	
14.1. so 15.00	Jekyll a Hyde	
14.1. so 19.30	Jekyll a Hyde	
16.1. po 18.00	Jekyll a Hyde	
18.1. st 18.00	Kráska a zvíře	
19.1. čt 18.00	Kráska a zvíře	
20.1. pá 19.30	Kráska a zvíře	C5/E5
21.1. so 14.00	Kráska a zvíře	
21.1. so 18.00	Kráska a zvíře	
22.1. ne 14.00	Kráska a zvíře	
22.1. ne 18.00	Kráska a zvíře	

Andrew Bovell:
VÝKŘIKY DO TMY

Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomedie těží z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty a vzájemně jen domněle nesouvisějící výseky ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psycholožky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jenž byl kdysi pacientčíným snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvratů, scelenou souhrou okolností ve strhující koncert jdoucí až na dřeň vztahů mezi pohlavími, ve drama lidí, mužů a žen, pevně lapených do sítě vášní, tajností, lží, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme a o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Štěpán, Pavla Vitázková, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Martin Havelka, Tereza Škodová a Bohumil Vitula.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse:
JEKYLL A HYDE

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktória Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová,

Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

P. L. Traversová, Richard Sherman,
Robert Sherman, Julian Fellowes,
George Stiles, Anthony Drewe:
MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkcí Walt Disney s rodinným muzikálem Mary Poppins, českým divákům známým v první řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověněného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Bankových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Bankovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasné představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdíkovou.

Dále hrají: Dušan Vitázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světníková, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurec a další.

RODINNÉ STŘÍBRO

EVELÍNA KACHLÍŘOVÁ

*S Michalem Istenkem
v inscenaci
Měsíční kámen,
režie: Stanislav Slovák*

EVELÍNA KACHLÍŘOVÁ: DO KVĚTNA JSEM HÁJENÁ

Herečku Evelínu Kachlířovou si většina diváků vybaví z jeviště Městského divadla Brno ještě pod jejím dívčím jménem Jirková. Jako absolventka muzikálu na JAMU napřed hrávala hlavně v hudebních titulech – například Rusalina v muzikálu *Cikáni jdou do nebe*, Chava v *Šumaři na střeše*, Čára ve *West Side Story* nebo Zuzana v *Jesus Christ Superstar*. Před třemi lety trochu přehodila výhybku směrem k rodině, vdala se za divadelního „šéfa světla“ Davida Kachlíře a porodila syna Toníčka. Od té doby si do divadla zatím jen občas „odbíhá“ z mateřské dovolené.

Letošní sezonu jste zahájila hned několika rolemi v Mojžíšovi...

To sice ano, ale biblický příběh o Mojžíšovi jsme začali zkoušet už před prázdninami, chvíli po premiéře *Měsíčního kamene*. A musím říct, že mi chvíli trvalo přehodit výhybku od upírů, zbraní, krve a krátkých sukýnek směrem k Desateru.

Je vám blízká biblická tematika?

Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, jestli mi je tato tematika blízká. Dneska už vím, že se mi líbí, že mě zajímá a svým způsobem i dojmám. Je to hlavně proto, že jsem zjistila, jak obrovské mezery v tomto směru mám. Jsem klasický prototyp dítěte konce dvacátého století

z ateistické rodiny, které ví pramálo. Ale není všem dnům konec.

Nakolik jste znala před začátkem zkoušek různé detaily z Mojžíšova života?

Znala jsem právě jen základy. Věděla jsem, že byl Mojžíš, ale už ne, čím byl syn, věděla jsem, že putoval čtyřicet let s lidem izraelským po poušti, ale už ne proč, věděla jsem o deseti ranách božích, ale jaké to přesně byly?

Jak se vám spolupracovalo s režisérkou Hanou Burešovou?

Hanka Burešová je studnice plná informací nabitá pozitivní energií, která nás má ráda. S Hankou je opravdu pokaždé RADOST spolupracovat! A to nemluvím o tom, že nám občas i upeče něco k svačině – třeba buchtu, slaný štrůdl a tak. Takže teď už jistě chápete...

Myslíte si, že je i dnes pořád prostor na připomínání základních hodnot jako je Boží Desatero a podobně?

Myslím, že určitě. Stačí jen málo – chtít! A tak je to koneckonců se vším...

Byla jste někdy v Izraeli nebo Egyptě?

Zatím nebyla, ale mám to v plánu. Sednout si do staré kamenné kavárny v jedné z uliček Jeruzaléma a nechat se místní kulturou jedno-duše polapit, to bude nádhera!

S podobnou tematikou jste se vlastně setkala už v muzikálu Šumaři na střeše...

No právě, a jsme zase u toho. Osud věčně pronásledovaného národa je samozřejmě zachy-

cený v mnoha uměleckých dílech, o kinematografii a divadle nemluvě. Já Šumaře na střeše považuji za jeden z nejkrásnějších muzikálů a jestli jsem si někdy přála v něčem zahrát, tak to byl právě Šumař. Na ty chvíle, když zazní housle a klarinet a táta Tovy zpívá píseň *Ovečko, malá Chavale, já stojím za železnou stěnou*, na ty se zkrátka nezapomíná.

Už jste zmínila Měsíční kámen, kterým jste zakončila loňskou sezonu...

Jak to normálně nedělám, tak zrovna včera večer jsem si doma pouštěla záznam téhle inscenace. A tak jsem se nasměla, jak dlouho ne. „Filmová“ verze Kameni opravdu sluší, a tak se ptám, kde jsou producenti a filmaři? Dostali geniální námět naservírovaný na stříbrném podnose a stříbrném plátno zatím nikde! Takže – kdo ještě neviděl, o moc přišel.

Máte na divadle raději současnou modernu nebo spíš klasické hry?

Nezáleží na době, ale na obsahu. Mám prostě ráda divadlo jako takové. Někdy mě zvedne ze židle, jak říkáte, současná moderna, podruhé jsem zase nadšená z klasické hry. Jsem takový nekritický divák. Nejsem schopná se prostě odstříhnout od toho, že vím, kolik je za vším práce a úsilí. Když se nějaké představení zrovna nepovede a je úplně jedno, kdo za to může, jestli autor, režisér nebo herec, tak mě to nijak zvlášť netrápí. Na světě jsou přece daleko důležitější věci.

Vystudovala jste muzikálové herectví, ale poslední dobou dostáváte víc příležitostí v činohře. Nemrzí vás to?

Vidíte, já to tak vůbec nevnímám. Je pravda, že teď začínám zkoušet třetí činoherní titul v řadě za sebou, ale je to spíš tím, že jsem stále na mateřské. Všechno je o domluvě a díky laskavému přístupu Stana Slovákova i Hanky Burešové se dalo zkoušení s mateřskou skloubit. S muzikálem jsem si báječně zpestřila prázdniny. *Cikáni* na Biskupském dvoře byli krásným zážitkem, doufám, že nejen pro mě:) A potom *West Side Story* na zájezdu v chorvatské Opatii a v rakouském Gars am Kamp taktéž. No a v listopadu se těším na další reprízy *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), takže zatím nemám důvod tesknit po muzikálu.

Na jakou svoji odehranou roli ráda vzpomínáte?

Třeba Angelika Diderotová v *Libertinovi* nebo Anna Gagarinová ve *Smrti Pavla I.* Na tyhle krásné role poslední dobou vzpomínám nejvíce!

Kdy plánujete po mateřské návrat do divadla na plný úvazek?

Našemu chlapečkovi budou tři roky v květnu, takže do té doby jsem takzvaně „hájena“.

Jak teď vypadá váš běžný den?

Asi jako v každé normální rodině s malým dítětem. Budíček nám řídí Toníček, ale našťástí je spáče, takže vstává kolem půl osmé. No a pak už to frčí zase až do večera, než si řekneme „dobou noc“. Když je potřeba, tak na večerní hlídání máme báječnou Kristýnku, a když je nejhůř, což znamená, že máme s tatínkem oba dva generálový týden, tak Toníčkovi sbalíme batůžek a hurá za „babibou a dedou“ do Vrchlabí:-)

Máte před premiérou *Zkrocení zlé ženy*. Jak se vám zatím líbí v kůži Bianky?

Zkrocení zlé ženy je teprve druhý šálek shakespearovského čaje, který si dávám. První byla Miranda v *Bouři*, a teď je to Bianka. Právě proto, že máme teprve před premiérou (rozhovor vznikl koncem října – pozn. aut.), tak bych řekla jen to, že se mi v kůži Bianky líbí a jestli se líbí i Biance moje kůže, to už musíte posoudit sami.

Lenka Suchá, foto: jef Kratochvíl

S Irenou Koňvalinovou a Erikem Pardusem v dramatu *Smrt Pavla I.*, režie: Hana Burešová

V muzikálu *West Side Story*, režie: Stanislav Moša

JEKYLL A HYDE NA SKYPU...

Vzhledem k tomu, že se pánové Henry Jekyll a Edward Hyde zakrátko potkají na prknech Městského divadla Brno, požádali jsme je o krátký rozhovor. Báli jsme se ovšem, že jeden o druhém nebudou chtít příliš mluvit, a proto jsme jim poskytlí možnost vyzpovídat se navzájem. Za času pana Stevensona by to nebylo možné, ale doba se změnila – a Škype je mocný kouzelník...

Uživatel Hyde je online.

22:01 Hyde píše: Doktůrku, jsi tam?

Uživatel Jekyll je online.

22:01 Jekyll píše: Kdo to je???

22:01 Hyde píše: Ty vš.

22:06 Jekyll píše: Hyde?

22:06 Hyde píše: Jojo. Nevěřils tomu, co?

22:06 Jekyll píše: Kde jsi?

22:06 Hyde píše: V tobě.

22:07 Jekyll píše: Tady jsem přece já!

22:07 Hyde píše: I já. Já jsem ty a ty jsi já – pamatuješ? To už se v tom divadle, kde nás chystají, jednou zpívalo.

22:07 Jekyll píše: Dřív platilo, že buď jsi ty nebo já.

22:07 Hyde píše: To už neplatí. Nová doba. Webová doba. Na síti můžeš být zároveň Jekyll i Hyde. Jekyll s nickem Hyde. Hyde s nickem Jekyll. Takže si můžeme konečně takhle psát. Není to krása?

22:15 Hyde píše: Doktore, tys někam zdrhnul!

22:17 Jekyll píše: Ne-zdrhnul. Jsem tady.

22:17 Hyde píše: Tak ses mě polekal!

22:17 Jekyll píše: No možná. Trochu. Co chceš?

22:17 Hyde píše: Rozhovor.

22:17 Jekyll píše: Ty se mnou?

22:18 Hyde píše: Já

s tebou. Když o nás v Brně hrají divadlo, tak by se rádi něco dozvěděli...

22:21 Jekyll píše: Nedám.

22:22 Hyde píše: ???

22:23 Jekyll píše: Rozhovory se stejně dávají jenom proto, aby na člověka vytáhli nějakou špinu, něco, co tají. A ty o mně všechno nejhorší víš, takže ti nemusím nic říkat.

22:23 Hyde píše: Můžu se ptát i na hezké věci.

22:24 Jekyll píše: A na jaké?

22:24 Hyde píše: Máš mě rád?

22:24 Jekyll píše: Hádej.

22:24 Hyde píše: Máš.

22:25 Jekyll píše: A měl bych?

22:25 Hyde píše: Určitě. Jsem ti hrozně podobný. Jsem všechno to, čím jsi chtěl být a nemohl. Jsem král všech tvých nenaplněných snů. Jsem tvůj miláček, Henry!

22:25 Jekyll píše: Tohle je seznamka nebo co???

22:25 Hyde píše: Klidně seznamka! Jsem to nejlepší z vašich nejhorších stránek! Chcete mě?

Uživatel Jekyll se odhlásil.

22:26 Hyde píše: Co je vám, doktore?

22:37 Hyde píše: Doktore???

22:45 Hyde píše: :(

Uživatel Hyde se odhlásil.

Tak to vidíte, milí čtenáři. Snaha byla, ale ti dva se prostě nedomluví. Nezbyvá než si počkat na jevišti, co tam společně vyvedou...

LEDEN 2012

Městské divadlo Brno

„...ať se vám nelíbí
dopad jeho romantické
kavky - hudebního odstavce
jakkoli se vám líbí
a budete se v něm
mít právě přesně
a jinak!“
Dr. Hrabec
Karel Hrabec, 2011

romantický
muzikál

JEKYLL A HYDE

Kaňka Frank Wildhorn - Libreta Leslie Brédau
Vedle Petr Šesták, Tadeáš Christopher Weyers - Režie: Michal Proštorovský - Design: Karel Cén a Karel Albrecht
Scénář: Stanislav Moša a Petr Hlaváček - Kostýmy: Andrea Kučerová - Choreografie: Aneta Majerová

Městské divadlo Brno

Martin Deepke, Elke Schlimbach, Grant Stevens,
Christian Bienen, Hans Holzbecher, Andrea Friedrichs

KRÁSKA A ZVÍŘE

MUZIKÁLOVÁ POHÁDKA

V hlavních rolích: Ivana Skalová nebo Kateřina Krejčová a Dušan Vítáček nebo Lukáš Janota
Režie: Stanislav Moša - Režijní koncept: Stanislav Moša - Překlad: Michael Proštorovský - Design: Karel Cén a Karel Albrecht
Scénář: Stanislav Moša a Petr Hlaváček - Kostýmy: Andrea Kučerová - Choreografie: Aneta Majerová - Choreografická koncept: Ivo Barbořík

SOFOKLES

OIDIPUS KRÁL

ANTICKÁ TRAGÉDIE
O SEBEPOZNÁNÍ

PŘEKLAD
JAN SKÁČEL
REŽIE
STANISLAV MOŠA
HRODA
ZDENEK MERTA
SCÉNÁŘ
JAN DUŠEK
KOSTÝMY
ANDREA KUČEROVÁ

Městské divadlo Brno

V TITULNÍ ROLI
JÍŘÍ MACH

Městské divadlo Brno

Jiří Začek
Zdeněk Merta

PTÁK V DÝŇE

POLE
ARISTOFANA

Režie: Stanislav Moša
Scénář: Christopher Weyers
Koncept: Andrea Kučerová
Design: Dan Kalousek, Karel Cén
Choreografie: Aneta Majerová

V hlavních rolích
Petr Gazdík
Martin Havelka

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

LIDOVÝ MOJŽÍŠ

Burešová se při režijním zpracování držela důsledně žánru lidového divadla a nesnažila se tedy vytvořit napětí mezi formou textu a tvarem inscenace. Herci přicházejí na začátku představení z hlediště (v Městském divadle poměrně obvyklá praxe, která nezřídka neznamená vůbec nic, zde má však svůj smysl), jako by byli součástí obecenstva a jen náhodou se právě jim dostalo té pocty, že budou předvádět hru o starozákonním proroku. Opovědník (Ladislav Kolář) v průběhu děje vždy nastíní, co se v nejbližší chvíli stane – neboť v lidovém divadle se situace zároveň performují i popisují („Skrze staré podobnosti budem představovat / co jest se s Mojžíšem dálo.“).

Kromě vypravěče je tu i šašek (Michal Isteník), který rovněž přispívá ke zcizování děje svými neustálými připomínkami, úšklebky a schválnostmi, kterými baví publikum a glósuje děj (na bleskurychle dospěvšího Mojžíše: „Ten vyrost!“). I scénografie (Karel Glogr) a kostýmy (Samiha Maleh) mají působit prostým, nehledaným dojmem. V prvním případě je však všechno až příliš uhlazené

a dokonalé, v druhém případě se jedná o na jednu stranu nijaké (všudypřítomné typické světlé plátno), na druhé straně přepřávané (v případě Egyptanů) kreace. Příliš neirituji, ale ani nezaujímou – což je ještě ta lepší varianta, zvláště u takovéto hry.

Herecky v inscenaci vynívá především výkon Igora Ondříčka jakožto Mojžíše a Viktora Skály v roli faraona. Zejména Ondříček udivuje svou schopností minimem hereckých prostředků vyjádřit maximum významů. Stačí postoj, pokrčení ramen, způsob, jakým nachýlí svou vysokou postavu nebo jediný pohled a víme, jakou roli jeho Mojžíš v dané situaci hraje, co nám dramatik skrze jeho postavu touží sdělit. Skála má zase dar i komplikovaný veršovaný text přednést s citem pro rytmus a přitom s porozuměním obsahu, takže divák nemá problém se ani v proudu rychlé řeči orientovat. Ve srovnání s těmito dvěma působí výkony ostatních herců souboru spíše jako markýrování podle škatulek jednotlivých emocí – což by u tohoto typu divadla nemuselo být zase tolik na škodu, kdyby aspoň pohyby a intonace nepůsobily tak naučeným dojmem.

Přes to všechno je inscenace silná právě díky své nedokonalosti (či nehledanosti). Jednoduchost výrazových prostředků spolu s absencí výraznějšího režijního gesta (jednotlivé scény jsou komponovány předpokladatelným způsobem, mizanscény se opakují, takže občasné výrazné režijní nápady – třeba košík plynoucí po vodě – Isteníkovi – jsou o to výraznější) umožňuje soustředit se na text samotný a vychutnat si prostou krásu Vodseďálkových veršů a kontemplovat smysl Mojžíšova příběhu nikoli v kontextu biblických událostí, ale tady a teď. Nejsilnější zážitky z hlediska jednotlivých složek inscenace pak přináší živá hudba (Petr Skoumal), která... je jednoduše krásná a jímavá, stejně jako příběh samotný.

Psáno z premiéry 10. 9. 2011 a z reprízy 22. 9. 2011.

Eliška Poláčková,
www.rozrazilonline.cz, 3.10.2011

MUZIKÁL O KRÁSE, LÁSCE A PODLE ČESKÝCH NOT

V německé variaci *Krásky a zvířete* se to v brněnském divadle hemží nositeli Thálie

V červenci 2010 v lucemburském Wiltzu při premiéře *Krásky a zvířete* slíbil český reali-

zační tým výjezdni německé verze muzikálu Martina Doepkeho, Elke Schlimbachové, Granta Stevense, Christiana Bienieka a dalších autorů, že asi za rok spatří světlo světa *Kráska česká*. Stalo se.

Na premiérách a na prvních říjnových reprízách v Brně se aplaudovalo vestoje. Režisérskou sesli převzal od Stanislava Moši Stanislav Slovák. Ženštější pojetí choreografie prosadila Aneta Majerová. Jinak zůstal tvůrčí kolektiv stejný. A přece je česká *Kráska a zvíře* lepší než ardenská.

Lyrika i ironie

Kvalitou jednoznačnou – jak jsme i jeho převodů zvyklí – je přebásnění libreta Michaelem Prostějovským. Ovládá příběh lyričtěji, něžněji, obrazněji. Prostějovský se nebál opustit potmělou prvoplánovost Doepkeho textařů a víc se přiblížil Cocteauovi, Hrubínovi, a chceme-li, tedy i oscarové variaci z dílny Walta Disneyho.

Na ironii zůstalo dost prostoru v téměř ústřední postavě tupého frajera Gustava (Aleš Slanina či Kristián Pekar), který zná svět, protože chvíli pobyl v sousední vesnici, a proto si činí nárok na Krásku Bellu (Kateřina Krejčová a Ivana Skálová), která ale, to přece víme, miluje Zvíře (Lukáš Janota, Dušan Vitázek). Ze stejného rodu lidských plev jsou Krásčiny sestry Gréta a Ilsa, v jejichž karikaturách se vyjímají Mária Lalková, Tereza Martinková, ale také Marta Prokopová a Lenka Janíková. Velký prostor dostává v příběhu Otec, nešťastný samotář v posmutnělých kreacích Jiřího Horkého a Zdeňka Junáka.

Originální v Doepkeho rodinné muzikálové pohádce jsou zakletí princovi dvořané: Pavučina Matylda (Svetlana Slováková, Johana Gazdíková, Hana Holišová), Křeslo a Violoncello v pantomimickotanečních kreacích Petra Nemétha, Lukáše Vokála, Gabriely Karmazínové, Soni Kubišové a jedinečně Anety Majerové.

Rej divadelní múzy

Vznešeným Cháronem mezi pokřivenou říší lidí a tajemstvím opředeným, téměř záhrobní se podobajícím světem začarovaného a posléze Kráskou očarovaného prince, je v německé verzi francouzské, ale dávno již univerzální pohádka Víla, ve které se třpytí hned dvě Thálie: Radka Coufalová a Markéta Sedláčková.

Když k těm dvěma připočítám ještě Vitázka

a Junáka, který by si ji dávno zasloužil, nositeli Thálie se to v *Krásce a zvířeti* docela hemží... Ještě připomenu perfektní vokální, herecký a taneční projev všech sólistů i company, bezchybný orchestr, dokonalou profesionalitu. To je ale v Mošově hudebním divadle samozřejmé.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 7.10.2011

KRÁSKA A ZVÍŘE – RODINNÉ DIVADLO

Městské divadlo Brno v posledních letech nezapomíná na dětského diváka a nabízí mu pohádkové příběhy v atraktivním zpracování, kterým vezmou zavděk i odrostlejší generace. Další z takových titulů je německá muzikálová pohádka *Kráska a zvíře*. Jde o námět, který doznal bezpočet variant, ale hlavní dějová linie zůstává: krásný princ je za své hrubiánství zaklet ve zpívajícího netvora a vysvobodit ho může jen ryzí láska.

Původní pohádkový příběh, který byl otištěn poprvé ve Francii v polovině 18. století, okouzlil už jako činohra, opera i balet, dostalo se mu nejedné filmové podoby, stranou nezůstal ani muzikál. A v této podobě *Krásku a zvíře* nabízí nyní i Brno. Dramaturgie sáhla po původním německém zpracování, které

REXEL CZ A MDB OPĚT PO ROCE V DIVADLE ABC

Již potřetí odehrálo Městské divadlo Brno v Divadle ABC v Praze slavnostní divadelní představení pro vzácné hosty – obchodní partnery společnosti REXEL CZ.

Svátečně naladěni hosté, zcela zaplněné divadlo a třeskutá komedie *Dokonalá svatba*, při které se publikum skvěle bavilo a večer, který pokračoval přátelským setkáním ve foyeru divadla do

Fotos: JEF Kratochvíl

pozdních hodin. Mezi hosty po představení zavítal i herecký soubor, který sklídl při děkovačce zasloužený potlesk od nadšených diváků a publikum naopak obdrželo od herců pochvalu za skvělou atmosféru – zkrátka ten večer se bavilo hlediště i jeviště. Společnost

REXEL CZ s.r.o. uspořádala slavnostní divadelní představení s podporou generálního partnera PRAKAB PRAŽSKÁ KABELOVNA, s.r.o. a partnery EATON Elektrotechnika s.r.o., Philips Česká republika s.r.o. a V-systém, s.r.o.

18. ŘÍJNA 2011

REXEL CZ V DIVADLE ABC

mělo premiéru v roce 1994 v Kolíně nad Rýnem. To situuje děj do malé německé vesničky s některými rázovitými místními postavami. Jednou z prezentací této muzikálové verze bylo i loňské turné po Lucembursku, Rakousku, Itálii a Švýcarsku, na němž se podílelo právě Městské divadlo Brno se svým principálem Stanislavem Mošou v koprodukcii se zahraničními partnery.

Autorem středoproudé hudby je Martin Doepke, libreto napsal Christian Bieniek, ale autorské záhlaví je ještě rozkošatělé o další jména. Hraje se v českém překladu Michaela Prostějovského. V intencích loňské režijní koncepce Stanislava Moši nyní muzikál v Brně v české premiéře (24.9.) nastudoval Stanislav Slovák.

Brněnští diváci přijali *Krásku a zvíře* s nadšením. Byli svědky poetického představení s bohatou a variabilní scénografií Jaroslava Milfajta, na které se vyjímají honosné kostýmy Andrey Kučerové. Efektivní je rovněž velmi barevný světelný design, choreografie má vzletný muzikálový esprit, takže představení nezadržává a plyne ve svižném tempu. Skvěle se vede i hercům: Dušan Vitázek jako Zvíře dokáže sice pěkně pouštět hrůzu, ale jeho proměně v kladase uvěříte, Ivana Skálová jako Bella působila jako líbezná dívčina, i když se v nejvyšší hlasové poloze evidentně trápila, Aleš Slanina jako křupanský Gustav vzbuzoval hlasitý smích svou afektovanou chůzí, kdy se pohyboval jako kulturista na molu, takže především jeho výstupy byly kýženým kontrastem ke sladkobolnějším pasážím, na které tento muzikál také není chudý. Ostatně i ten happy end může někomu pohout srdíčkem. Každopádně ale „dobrá věc se podařila“.

Vladimír Čech, *Týdeník Rozhlas*, 18.10.2011

Německý hudební skladatel a aranžér Martin Doepke, autor muzikálu *Kráska a zvíře*, navštívil v Městském divadle Brno premiéru jeho české verze. V rozhovoru říká:

MÁM RÁD NADČASOVÉ PŘÍBĚHY PLATNÉ I ZA TISÍC LET

Německý skladatel, aranžér a producent Martin Doepke boduje se svými muzikály hlavně v německy mluvících zemích. Česká verze *Krásky a zvířete*, která je nejnovější premiérou Městského divadla Brno, je tak prvním cizojazyčným nastudováním tohoto jeho muzikálu.

Pamatujete si na období, ve kterém muzikál *Kráska a zvíře* vznikal?

Je to pro mě už dávno, přesně sedmnáct let (muzikál měl světovou premiéru v září 1994 v Kolíně nad Rýnem – pozn. red.). Za tu dobu se odehrály na tři tisíce představení po Německu, Rakousku a Švýcarsku. Byla to jak nastudování pro velká profesionální turné, tak i několik menších divadel a školních produkcí.

Jaké dojmy máte z české verze?

Je to vlastně první cizojazyčná adaptace. Česky nerozumím, ale znám příběh, takže jsem si většinu situací dokázal odvodit. Hodně jsem se bavil a cítil i emoce, což je vždycky dobře. Dost tomu napomohla přítomnost živého orchestru, který jsme my měli jen při našem prvním nastudování v Německu.

Jak jste přijal některé změny v české verzi?

Když už jednou vypustíte své dílo do světa, musíte počítat s tím, že v něm mohou nastat změny. Pokud je to pro dobro věci a má to tam svoje opodstatnění, nejsem proti. Ale nesmí to být jen tak na efekt. Stanislav se rozhodl to celé udělat ve větším tempu. Některé písničky by podle mě mohly být pomalejší, ale jako celek to působí kompaktně.

Proč jste si vybral zrovna příběh *Krásky a zvířete*?

Když jsme začínali psát náš muzikál, neexistoval ještě disneyovský film. Ten se začal uvádět ve Vídni až o dva roky později. Více jsme tehdy vycházeli z původní francouzské verze, podle níž byl natočen černobílý film s Jeanem Maraisem.

Ale dnes musíte očekávat, že vaši verzi budou lidé s disneyovkou srovnávat.

To je pravda, s tím se setkáváme pořád. Ze začátku jsme museli bojovat s mnoha zastánci, kteří chtěli i na divadle vidět obdobu filmu. Ale my jsme si to prostě pojali po svém. Kreslený film je více zkarikovaný, objevuje se tam více charakterů podobných Gustavovi. My jsme se snažili jít hlavně po smyslu příběhu.

Dalším vašim muzikálem byl před osmi lety *Robin Hood*. Čím vás oslovilo toto téma?

Mám rád pohádky a tou legenda o Robinu Hoodovi svým způsobem je. Líbí se mně tyto nadčasové příběhy, které budou pravdivé i za tisíc let. Toto téma jsem pojal více rockově, objevují se tam i prvky keltské muziky.

Co vás vlastně přivedlo k muzikálu?

Spíše náhoda. Po pravdě řečeno museli mě hodně přemlouvat. (*smích*) Ze začátku se mi nelíbilo, že muzikálové písničky jsou určeny hlavně pro předvádění na jevišti a jejich hlavním úkolem je posloužit příběhu. Proto jsou často předstírané a jakoby neupřímné. Pak mě na tom ale zaujala ta možnost rozepsat se ve velkých celcích. Běžně musí být v písničce všechno řečeno ve třech minutách, tady je možnost si předem navodit atmosféru a zasadit to do kontextu. Dá se připravit velké sborové číslo a vzápětí ztišený komorní song. Toto experimentování mě na tom lákalo.

Máte už rozpracovaný nějaký další muzikál?

Ano, hned několik. Ale nechci to ještě prozrazovat. Řeknu jen to, že jeden z nich bude znovu historické téma, které vychází z historie mého rodného města Kolína nad Rýnem. Pořád jsem ještě ve fázi, kdy sbírám materiály a čerpám inspiraci. Snad se to podaří dovést k premiéře, protože v současné době je čím dál těžší prosadit muzikál k nastudování. Producenti se kvůli krizi v hudebním i divadelním průmyslu bojí investovat do větších projektů.

Máte nabídky na další uvádění vašich dosavadních muzikálů?

Ano, příští rok se bude muzikál *Robin Hood* uvádět v Norsku! K tomu se váže jedna zajímavá historka. Náhodou mě totiž loni v létě

kontaktoval jeden producent, který ve městě poblíž Osla vede divadelní skupinu. Hledali prý nejvhodnější zpracování a našli na youtube jednu písničku z naší verze. Tak jsme se sešli, domluvili, oni si to přeložili do norštiny a v lednu 2012 bude premiéra. Víím, že budu rozumět ještě míň než tady v češtině, ale o to víc jsem zvědavý, jak to celé dopadne. Každopádně to bude zajímavé. (*smích*)

Aktivně působíte také v několika kapelách. Co vám hraní dává?

Prožitek a radost z konkrétního okamžiku. Hrajeme výhradně instrumentální jazzový styl hudby, který se hodí hlavně pro komorní klubové uvádění. Takže je to hlavně výborný relax a prostředek k odreagování.

Kdo je Martin Doepke?

- německý skladatel, aranžér a producent - začínal jako aranžér a klávesista v německé verzi muzikálu *Kvítek z hororu* - v roce 1994 napsal spolu s libretistou Christianem Bieniekiem muzikál *Kráska a zvíře*, který nejprve uvedla hudební divadla v Kolíně nad Rýnem, Düsseldorfu, následovalo celoněmecké turné a vydání alba s písněmi - spolupracoval na pohádkovém projektu *Dara&Gomo*, v roce 2003 dokončil muzikál *Robin Hood*, který měl premiéru na ostrově Fuerteventura - píše filmovou muziku, v Německu spolupracuje jako aranžér a producent s osobnostmi

TAM, ZA ZATAŽENOU OPONU

Několikrát jsem se pokoušel přesvědčit Zdeňka Turbu-Čecháčka, aby napsal knížku vzpomínek na legendární brněnskou Iksku, Divadlo X, jehož býval svého času (spolu s Radimem Vašinkou) principálem, dramaturgem, dramatikem, režisérem i hercem. Vždycky odpovídal: Pozdě, už bych ji nedopsal.

Ještě v dubnu jsem byl se Zdeňkem a jeho dcerou Patricií v Paříži, na kolokviu o středoevropské literatuře. Kterýsi z těch pařížských dnů jsme se Zdeňkem osaměli na Place Saint-Michel před nádhernou fontánou s archandělem Michaelem zabíjejícím draka.

Přemýšlel jsem o tom, řekl Zdeňek, co mě čeká tam. Asi nic. Zato ale bezpečně vím, co bych chtěl, aby tam bylo.

A potom mi vyprávěl takový, ale opravdu velice zvláštní zážitek z dětství, ze svých asi

šesti let. Je to jedna z nejpodivuhodnějších a zároveň nejkrásnějších, nejzáračnějších a nejintimnějších vzpomínek, co jsem kdy slyšel. A Zdeňek to považoval za nejšťastnější chvíli svého života. Bohužel nemám a už od Zdeňka nezískám svolení, abych jeho dětskou vzpomínku směl zveřejnit.

Takže bych chtěl, vysvětlil mi, abych si to zopakoval tam. Kdybych věděl, že mě tam čeká tohle, tak bych se těšil.

Teď, když už je za Zdeňkem nějaký čas a navždy zatažená opona, připadá mi to, co mi řekl, tak fantastické, že se i ptám, jestli si ze mě nevystřelil. Co když to byl jenom jeden z těch jeho divadelních nápadů, z těch, co dokážou okouzlit a zároveň vzít dech. Ať tak či onak, tímto vzdávám Zdeňkovi (tam, za zataženou oponu) hold.

*Jiří Kratochvíl,
foto: jef Kratochvíl*

foto: Tino Kraochvil

6. LISTOPADU 2011

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

populární hudby jako Gianna Nannini či Heinz-Rudolf Kunze - hraje na klávesy v několika kapelách.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 5.10.2011

ŠESTNÁCTÁ ROČENKA MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Je to obdivuhodné, s jakou pravidelností, entuziasmem, důsledností a zběhlostí vydává každý rok Městské divadlo v Brně v čele s ředitelem Stanislavem Mošou svou ročenku. Publikace je zaměřením významná nejen pro divadelní historiky a teoretiky, ale zejména pro příznivce tohoto svěbytného a osobitého divadelního stánku.

Všechny vydané ročenky navazují na knihu teatrologa Zdeňka Srny s podtitulem *Svědectví diváka, recenze, kritika a historika o životě jedné divadelní scény*, jež představila Městské divadlo Brno v jeho uměleckém vývoji, hledání, dotváření, zrání až do výrazné a úspěšné věhlasnosti.

Letošní publikace se opět vyznačuje výtečnou faktografií a přehledností. Ročenka, v pořadí již šestnáctá, na krásném křídovém papíře je mistrně a výtvarně zpracována a doprovázena výbornými fotografiemi Jefa Kratochvila a Tina Kratochvila ze zkoušek, inscenací, společenských setkání, uměleckých domácích i zahraničních zájezdů a další činnosti této ojedinělé divadelní scény. Jsou zde i podrobné záběry v kapitole Kalendárium Městského divadla Brno v sezoně 2009/2010. Ročenka seznamuje čtenáře s inscenacemi, členy souboru, hosty jednotlivých inscenací, recenzemi a domácími či zahraničními úspěchy. Pojetí a hodnocení jednotlivých inscenací zasvěceně připravili Vladimír Čech, Ondřej Doubrava, Patrik Fridrichovský, Zdeněk Hořínek, Radmila Hrdinová, Josef Herman, Jiří P. Kříž, Luboš Mareček, Petr Stoličný a Vít Závodský.

V publikaci je také uveden rozhovor s předním hercem Městského divadla Brno Petrem Gazdíkem *Čím víc toho má herec za sebou, tím pokorněji musí přistupovat k tomu dalšímu.*

Ročenka si zachovává obvyklé uspořádání, je zde přehledně publikován repertoár, stále uváděné inscenace, data premiér s obsazením a tvůrčím týmem. Součástí je kalendárium, které seznamuje čtenáře s událostmi divadla v daném období, a seznam zaměstnanců a externích spolupracovníků.

Třísouborové divadlo, které hraje na dvou scénách, uvedlo v sezoně 2009/10 neuvěřitelných 528 představení, z toho 427 na domácí scéně a 75 v zahraničí. Divadelní publicista David Kroča ve svém příspěvku do letošní ročenky s názvem *Divadlo, které baví, ptá se i provokuje. Nad 65. sezonou v Městském divadle Brno* analyzuje úspěšnou sezonu a závěrem poznamenává: „Deset nových inscenací, deset pokusů o komunikaci. V Městském divadle Brno ani po letech vytrvalé práce nevyprahla touha a invence. Dokazují to díla, která umí bavit, rozptylovat, ale také kladou otázky, objevují nová témata, neotřelé pohledy či inscenační postupy. Zde se spojila zábavná funkce divadla s vysokými uměleckými cíli. Zní to neuvěřitelně, ale v Městském divadle Brno toto spojení funguje.“

Eva Šlapanská, Kam v Brně č.7/8 2011

VYBRALA JSEM SI CHLAPA BEZ KOMPLEXŮ

Herecká manželství, jak známo, dlouho nevydrží. Pavla Vítázková a Dušan Vítázek ale zjevně vědí, co s tím. Manželství jim funguje, navzdory okolnostem. O ní se psalo, že má lesbický vztah. O něm zase, že se zakoukal do kolegyně v práci. Stejně jsou pořád spolu. Jak to dělají?

Pavla celý loňský rok nechala ve vesničce u Brna svého manžela – herce Dušana Vítázka samotného a dočasně přesídlila do Prahy za práci. Podíváte-li se na Dušana, pochopíte, že se z něho chvějí kolena nejdenní fanynce Městského divadla Brno. Pavla ale svého muže nehlídá. „K tomu bych se nikdy nesnížila,“ tvrdí odmítavě. „A navíc... Copak je můj? Vždyt nemůžeme nikoho vlastnit. Já si hlavně přeju, abychom ve vztahu dokázali být spolu a taky každý svůj. To je podle mě skoro to nejdůležitější. Kdyby chtěl jednou odejít, můžu jen být šťastná za ten čas, kdy souhlasil s tím, že půjde životem vedle mě.“

Prvních pět minut: přiběhla na snídani do kavárny hned vedle svého domovského Městského divadla Brno. Měla dobrou náladu (jako vždycky), byla opálená a hezky štíhlá, ačkoliv poznamenala: „Je mě moc, a tak chodím cvičit.“ Nevyhnula se žádné otázce a toho si z profesního hlediska velmi cením. Z hlediska soukromého doufám, že jsme na nadějně cestě překlenout vztah „novinářka a herečka“ a postupně vybudovat přátelství. Protože o kamarádku, jako je Pavla, bych

tedy opravdu hodně stála.

Co jste o sobě s manželem díky odloučení zjistili? Dodržela jste všechna svá předsevzetí, o kterých jste před rokem mluvila? Že mu věříte, že nebudete kontrolovat...

Dodržela. Navzdory okolnostem. Ať už se objevily takové ty dvojsmyslné hlášky třeba od lidí, kteří nepatří mezi moje blízké, nebo vstoupil na scénu bulvár. A co si budeme povídat, vyšly věci, které zní tomu druhému blbě, když jste v tu chvíli od sebe dvě stovky kilometrů. Stejně si myslím, že to ještě neskončilo, že se o sobě ještě leccos „zaručeného“ dočtu. Já a Dušan jsme v pohodě, ale pak mám kolem sebe další blízké lidi, které tohle vždycky bolestivě zasáhne.

Tak například já viděla článek, že máte lesbický vztah.

(úsměv) To by mě zajímalo, i kdyby to byla pravda, že jsem na ženský, jak bych to na D1 stihla. Naštěstí mám doma bezvadného chlapa se zdravou slovenskou náturou, který dokáže nad takovými věcmi mávnout s úsměvem rukou a ještě přidat pár nepublikovatelných výrazů, čímž je to pro něj vyřízené. V takové chvíli si řeknu, že jsem si vybrala

dobře. Že jsem si vybrala nezakomplexovaného frajera, který je dobrý parták pro život. Můžeme se jeden na druhého spolehnout, už víme, že nám to klope i ve chvílích, kdy přijdou zkoušky. To už jsme si ověřili dávno. Když vidím, jak on neokázale a přirozeně funguje a jak funguju já, to si potom říkám, že jsme ideální spojení dvou zároveň empatických, ale na druhou stranu i dost racionálních lidí. Málokdo se mezi nás vklíní.

Snažila se vám nějaká „dobrá duše“ poreferovat, co dělá Dušan v Brně, zatímco vy natáčíte v Praze?

Trošku se to objevilo. Ale na to jsem u divadla moc dlouho, abych si tyhle věci pustila k tělu. Hraju divadlo od šestnácti, přesnou polovinu svého života. Vím, jak to je, když zkoušíte intenzivně dva měsíce příběh. Nevyhnete se tomu, že najednou víte, jak váš partner na jevišti voní, znáte každý rys jeho tváře, jste si blízko tělesně. Pořád funguje chemie, příroda zaútočí. Ale pokud máte svoji jasně danou hranici, můžete si prožít spoustu hezkých příběhů. Tak trochu si dovolit se zamilovat, ale neníčit to vzácné, co vás v životě potkalo. Rozumíte mi? Takže když

za mnou někdo přišel a říkal: „*Dej si trochu pozor na tu a tu,*“ reagovala jsem asi dost překvapivě: „*Kéž by ho v tom bříše zalechtalo. Já mu to přeju, vždyť je to krásný.*“ Rozhodně lepší, než kdyby vás za deset let ubil vztah, pak jste najednou pocítili tohle, ale v daleko silnějším provedení, a pak odešli z něčeho, co mělo svou kvalitu. My máme tu možnost platonicky prožívat vzájemnou přitažlivost a víme, že to přejde. Za tu dobu, co hraju divadlo, jsem to zažila určitě desetkrát, patnáctkrát. Stačí to k tomu, aby vás práce najednou víc bavila, na zkoušky se těšíte, získá to další náboj. Nic víc, ale ani nic méně. Když jsme zkoušeli *Marii Stuartovnu*, tak jsem něco podobného zažila s Jitkou Čvančarovou, když už jsme tedy narazily na to, že bych měla být na baby. (*úsměv*) Protože jsou v tom vášně, ten člověk vám něco posílá, něco se o něm dozvídáte. Máme vzrušující povolání. ***V čem za ten rok pendlování úplně ujela domácnost? Zarostla zahrada plevelem? Chodili jste nevyžehlení?*** (*směje se*) Ne, ne, ani jedno. Zahradu má vypiglovanou můj muž, ta je krásná, pořád mu tam něco kvete. Co se domácností týče, tak nemám ráda, když chlap doma lítá s hadrou. Chlap, který funguje jako chlap, nekašle na mě, je pozorný a stará se o spoustu věcí

kolem baráku, takový chlap ke sporáku nebo vytírání prostě nepatří. Takže když jsem přijela domů a fakt tam byl binec, řekla jsem si, že přece nebudu křičet na svého muže, aby uklízel, protože jsem to byla já, kdo odjel a kdo nestihá. Nakonec jsem to vyřešila šalamounsky. Poprosila jsem svoji maminku, jestli by mi nepomohla. Byla to pro mě příležitost nějak ji i finančně podpořit, předtím jsem pořád přemýšlela, jak to udělat, aby si ode mne něco vzala. Tak byla přechodně nejlépe placenou hospodyní ve střední Evropě. (*úsměv*) Měla jsem to o to snazší, že si moje mamka a Dušan skvěle rozumějí, každé pondělí pořádali káfička, moc se na to těšili.

Byly chvíle, kdy vám práce a dojíždění přerostly přes hlavu?

Párkrát jsem si uvědomila, s jakým nebezpečím si zahrávám. Kdo pravidelně jezdí po dálnici mezi Brnem a Prahou, ten ví, o čem mluvím. Ve chvíli, kdy se na mě smykem řítí ve vánici návěs z kamionu, jsem si uvědomila, že můj život visí úplně na vlásku. Ten tlak byl veliký – létala jsem mezi Brnem, kde na mě večer v divadle čekalo čtyři sta lidí, abych odehrála představení, a Prahou, kde stál natáčecí den sto tisíc.

Došlo na pláč?

Asi tak rok nebrečím, protože mám pocit, že kdybych začala, tak bych nepřestala a třeba bych nemohla pracovat. Hlavně se potřebuju vyspat a nedávno mi moc pomohla i dovolená. Pár dní s kolegyněmi ze seriálu v Řecku a s Dušanem jsme taky doufali, že utečeme někam za sluníčkem, jenže nám to bohužel nevyšlo. Tak snad příští rok.

5 věcí, které o ní (asi) nevíte: z malé zadržávající holčičky herečkou

1 V dětství trpěla vadou řeči. „*Hlava mi předbíhala řeč. Pomohlo mi paradoxně divadlo, nutnost držet se daného textu. Postupně to zmizelo i v normálním životě.*“

2 Nevystudovala herectví, první příležitost na jevišti dostala jako šestnáctiletá. A hned Desdemonu. „*Škola mi nechybí, vždycky jsem se snažila naučit se co nejvíc z praxe. A jestli to někdo z mého okolí řeší, tak to opravdu není moje starost.*“

3 Nežije přímo v Brně. „*Máme malý domeček u Brna, v práci jsme za deset minut. Z okna koukáme na přírodu a nic nám nechybí.*“

4 Manžela potkala v divadle. „*Okouzlil mě. Řekla jsem si, že jestli mi tenhle chlap uteče, bude to velká životní prohra.*“

5 Mezi její nejbližší kamarády patří herečka Alena Antalová (*Četnické humoresky, Pojišťovna štěstí*).

Jana Divišová, *Vlasta*, 31.8.2011

OTÁZKY PRO RASTISLAVA GAJDOŠE – HERCE MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Myslíš, že je herectví pro lidstvo důležitá profese a proč?

Herectví je důležitá profese – nastavuje zrcadlo společnosti, nutí k zamyšlení nad svým přístupem k životu a lidským hodnotám.

Kde se lze herectví naučit, ve škole?

Nikde, herectví se nedá naučit, důležitý je talent a jeho rozvoj a vývoj. Ten sám o sobě nestačí, důležitá je píle, vůle, osobní zkušenosti a herecká praxe.

Najdeš si čas na posezení s přáteli nad blbostmi?

Ano, najdu si, nejraději se cítím ve společnosti lidí s podobným naturelem a smýšlením jako jsem já.

V době velkého Říma bylo obyvatelstvo rozděleno na patricije, plebejce, klienty a otroky. Jak je to podle tebe v naší společnosti?

Mám pocit, že se naše společnost dělí podle citátu na zrna a plevy, jenom se mi někdy zdá, že se plevy tváří jako šťavnatá zlatá zrna...

Co je pro tebe nejpřitažlivější – kniha, divadlo nebo film?

Mám rád dobrou knihu, strhující divadelní výkon, ale také dobré psychologické drama na plátně...

Co je štěstí, opravdu jen muška zlatá?

Je to klišé, ale je tomu tak... Zdraví, láska, rodina a splněná přání...

Máš představu, kdo by měl být náš příští prezident?

Jmenovitě nevím, ale měl by být moudrý, vzdělaný, měl by mít rozhled a nadhled, mezinárodní prestiž, uznání a respekt většiny obyvatelstva. Existuje vůbec takový?!

Máš nějaký opravdu oblíbený předmět?

Ledničku (plnou).

Měl jsi ve svém životě chudé období?

Ano, když byla manželka na mateřské, bylo chudé na peníze, ale bohaté a šťastné na přírůstek v rodině.

Stál jsi v nějaké situaci tak říkajíc na pokraji smrti?

Ve dvou letech jsem si hrál v mlze na kolejích... Nebýt červené košilky...

Kdy a proč se z člověka stává zločinec?

Rodina, výchova, kamarádi, společnost, bezvýhodná situace...

Koho bys navrhl na osobnost století?

Dalajlámu.

Jak vycházíš s alkoholem?

Jsem konzument – hladinkář – nejraději mám červené víno.

O čem sníš po materiální stránce? Dům, auto, zahraniční cesta, chalupa na Vysočině nebo u moře, starožitnosti, umělecké předměty?

Sním o tom, abych nebyl závislý na státu a penzijním připojištění.

jef Kratochvíl, *Colosseum*, září 2011

Zřejmě nejslavnější Petruccio a Kateřina 20. století – Richard Burton a Liz Taylorová ve filmu Franca Zeffirelliho

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdychtěný Lucenzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvaněného, chlubitivého a světem protřelého frajířka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina? Není už zřejmě třeba psát dál – stačí konstatovat *Zkrocení zlé ženy*, jedna z nejlepších a nejvůvážnějších komedií největšího dramatika všech dob Williama Shakespeara se vrací po osmadvaceti letech na prkna Městského divadla Brno.

„Zkrocení zlé ženy“ spadá do raného období Shakespeareovy tvorby. Odhaduje se, že hra vznikla někdy před rokem 1594, a podle některých komentátorů jde vůbec o první komedii (ne-li dokonce o první hru), kterou Shakespeare napsal. Traduje se o ní, že jako literární výtvar nepatří k nejzdařilejším, ale na divadle představuje skoro vždy zaručený úspěch. Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i vědecké – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavími,

a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky. A právě zde se Shakespeare projevuje jako mistr svého řemesla, když dokonale spojil různorodé motivy i rozličné stavební prvky hry v harmonický celek, a tak pro nás nasvědčuje její téma objektivně a aktuálně i přes upast více než čtyř staletí,“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hru také uvádíme.

A dodává: „V Shakespearově humanistickém pojetí a díky autorově schopnosti postihovat lidské typy s nebyvalou plasticitou přerůstá zdánlivě mizogynská fraška ve hru mnohem obsažnější, složitější, a přitom o nic méně veselou a bujarou. Vysmíváno tu ovšem není nakonec to či ono pohlaví, ale obecně lidská hloupost, jalovost a neupřímnost, a naopak je tu oslavován člověk obdařený zdravým rozumem a schopný opravdového citu.“

Režisérem inscenace MdB bude Stanislav Slovák, scénografem **Jaroslav Milfajt**, kostýmy navrhla **Andrea Kučerová**, hudbu zkomponoval **Karel Cón**, pohybově spolupracuje **Martin Pacek** a dramaturgy inscenace jsou **Klára Latzková** a **Jan Šotkovský**. Ústřední pár Kateřiny a Petruccia ztvární **Radka Coufalová** a **Martin Havelka**, k vidění budou rovněž **Zdeněk Junák** (Battista), **Evelína Kachlířová** (Bianka), **Jakub Przebinda** (Lucenzio), **Michal Isteník** (Lucenziův sluha Tranio), **Alan Novotný** (Petrucciův sluha Grumio) a další. **Premiéra inscenace bude na Činoherní scéně Městského divadla Brno 17. a 31. prosince 2011.**

Pamětní medaile Jihomoravského kraje in memoriam byla udělena Eriku Pardusovi.

Ocenění převzala paní Eva Gorčicová (umělcova žena) provázena Erikovým kamarádem Zdeňkem Junákem.

Vzpomínka na setkání s dramatikem Jiřím Hubáčem. Markéta Sedláčková, Jiří Hubáč a Stanislav Moša.

Monika Králová, Markéta Sedláčková, Markéta Lánská, Jiří Hubáč a Stanislav Moša.

V zákulisí Divadla ABC v Praze Lucie Chlumská, Zdena Chlumská a Irena Konvalinová.

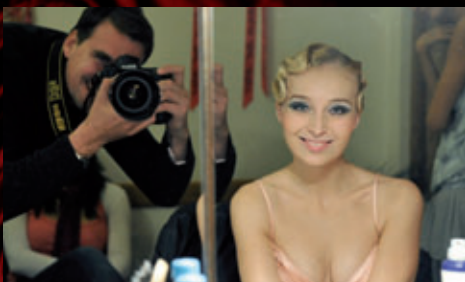
V divadelním klubu Lucie Zedníčková, František Lešouvský a Martin Havelka.

Význačné jubileum oslavil Igor Ondříček, Jakub Uličník mezi gratulanty.

Generální ředitel Šmeralových závodů v Brně Vladimír Novák poděkoval hercům za představení při příležitosti oslavy 150. výročí strojtrenské firmy.

Do Zlína zajelo divadlo s muzikálem Chicago, v šatně Ivana Skálová...

...a také tanečnice a choreografka Hana Kratochvilová zvaná Peňa.

Dušan Vítězek ve foyeru zlínského divadla.

Tereza Škodová v maskerní domácí scéně.

Alena Antalová s manželem na premiéře hry Výkřiky do tmy 22. října 2011.

Pavlinka Vítázková se Zdenkou Chlumskou, poslední sluneční paprsky na divadelní dvoraně.

Rodinný snímek – Johana Gazdíková se synem.

Režisér Roman Polák připravuje inscenaci Cíd, ve dvoraně divadla s manželkou.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem s.r.o.

ALSTOM

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN PROSINEC 2011 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

169. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 11. 2011

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Samiha Maleh: kostým
z inscenace Mojžíš

Návrh kostýmu Faraóna pro lidovou hru *Mojžíš* – Samiha Maleh, foto: jef Kratochvíl

Viktor Skála

Mojžíš